

ΕΘΝΟΣ τῶν ΚΥΡΙΑΚΩΝ 7 4.1996
 67-67 τῶν ΤΑΙΜ ΑΟΥΤ

ΤΡΕΧΕΙ

«ΔΕΝ είμαστε σε θέση να καταλάβουμε τον αιώνιο χαρακτήρα του σήμερα και απελπιζόμαστε. Μας παρασέρνει η όλη, η τρικυμία των ομοιομορφών ημερών. Λέμε ότι τίποτα δεν αλλάζει και μας είναι αδύνατον να φανταστούμε απαλλαγή από τις συμφορές. Όπως κθες, έτσι και αύριο, μας ακολουθούν τα πάντα.»
 Από το βιβλίο του Ν. Γ. Πετρίκη «ΟΜΙΛΗΜΑΤΑ» (εκδ. Ακούς).

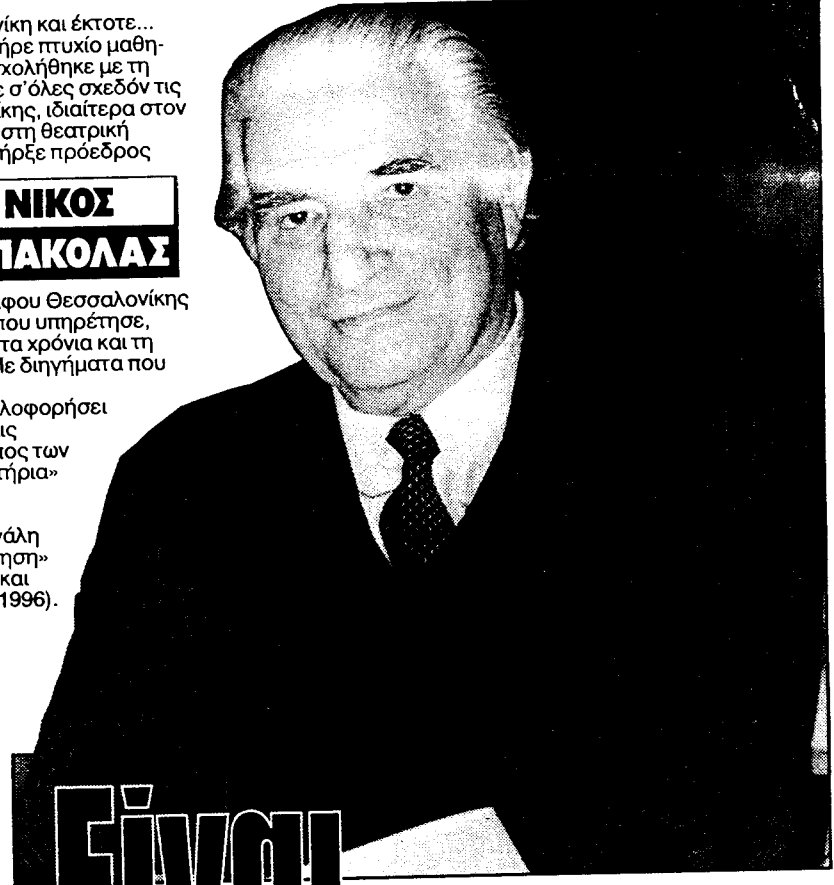
ΓΕΝΝΗΘΗΚΕ στη Θεσσαλονίκη και έκτοτε... δεν ξεκόλλησε απ' αυτήν. Πήρε πτυχίο μαθηματικών, επαγγελματικά ασχολήθηκε με τη δημοσιογραφία, εργάστηκε σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες της Θεσσαλονίκης, ιδιαίτερα στον τομέα των πολιτιστικών και στη θεατρική κριτική. Για ένα φεγγάρι υπήρξε πρόεδρος του Κρατικού Θεάτρου Βορείου Ελλάδος και δύο φορές διευθυντής του. Ο πρώτος άτυπος διευθυντής του Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης στο ξεκίνημα του θεσμού, που υπηρέτησε, όμως, παράλληλα όλ' αυτά τα χρόνια και τη λογοτεχνία. Από το 1955. Με διηγήματα που δημοσίευσε σε περιοδικά.

ΝΙΚΟΣ ΜΠΑΚΟΛΑΣ

Έτσι ως σήμερα, έχουν κυκλοφορήσει εννέα βιβλία του: «Μην κλαις αγαπημένη» (1958), «Ο κήπος των πριγκηπών» (1966), «Εμβατήρια» (1972), «Υπνος θάνατος» (1974), «Μυθολογία» (1977), «Η μεγάλη πλατεία» (1987), «Καταπάτηση» (1990), «Η κεφαλή» (1994) και «Το ταξίδι που πληγώνει» (1996). Η «Μυθολογία» του πήρε βραβείο «Πλοτέν» και «Η μεγάλη πλατεία» το 1988, πρώτο κρατικό βραβείο μυθιστορήματος. Στα συρτάρια του βρίσκεται τελειωμένη «Η ατέλειωτη γραφή του αίματος».

— «**Το ταξίδι που πληγώνει. Ποιο ταξίδι και γιατί «πληγώνει»;** κύριε Μπακόλα;»
 — Πρόκειται για έξι ταξίδια που δίνουν αφορμή για έξι πεζογραφήματα. Τα ταξίδια αυτά είναι δικά μου, εγώ τα έχω κάνει, από μικρό παιδί ως τώρα τελευταία. Και σ' όλα υπάρχει μια εμπειρία που πληγώνει.

— **Και «Η ατέλειωτη γραφή του αίματος»;**
 — Την έχω ήδη παραδώσει στον «Κέδρο». Θα εκδοθεί το Σεπτέμβριο. Είναι ένα πολυσέλιδο μυθιστόρημα που παρουσιάζει ορισμένα πρόσωπα χαρακτηριστικά τα οποία ζουν στη Θεσσαλονίκη.
 — **Από τα μαθηματικά στη δημοσιογραφία και παράλληλα στη λογοτεχνία;**
Παράλληλοι ή αντιφατικοί δρόμοι;
 — Τα μαθηματικά ήταν η σπουδή που ακολούθησα, επιδιώκοντας μίαν

Είναι η μάνα μου

επαγγελματική αποκατάσταση. Για βιοποριστικούς λόγους αναγκάστηκα να μπω στις εφημερίδες, οι οποίες κατόπιν μου άρεσαν. Η λογοτεχνία ήταν κάτι παράλληλο. Αρχισε σχεδόν μαζί με τη δημοσιογραφία, σχεδόν μαζί με τα μαθηματικά, που είναι η επιστήμη της φαντασίας, του ρυθμού, της τάξης, είναι πολύ κοντά στη λογοτεχνία. Βέβαια, δεν τα διδάξα ποτέ.
 — **Τι σημαίνει για σας η Θεσσαλονίκη;**
Σκεφθήκατε ποτέ να

φύγετε απ' αυτήν;
 — Η Θεσσαλονίκη είναι η μάνα μου. Και πρέπει να σας πω χαρακτηριστικά ότι ούτε τη Θεσσαλονίκη, ούτε τη μάνα μου— όσο ζούσε— την εγκατέλειψα περισσότερο από 20 μέρες. Εκτός από τα δύο χρόνια που ήμουν στρατιώτης. Δεν μπορώ να φανταστώ ότι θα ξεκολλήσω από τη Θεσσαλονίκη, με ό,τι συνεπάγεται αυτό, θετικό ή αρνητικό.
 — **Τι χάσατε και τι κερδίσατε, μένοντας μόνιμα στη**

Θεσσαλονίκη.
 — Νομίζω ότι κέρδισα μίαν εσωτερική γαλήνη και συνέπεια. Μπορεί να έχασα ίσως μια μεγαλύτερη προβολή, αλλά δεν παραπονούμαι καθόλου. Δηλαδή, δεν μου έλειψαν οι ανταμοιβές.
 — **Η πόλη έχει περάσει στο έργο σας;**
 — Ασφαλώς! Νομίζω ότι το διατρέχει ολόκληρο. Από το πρώτο βιβλίο μου «Μην κλαις αγαπημένη» που διαδραματίζεται στη Θεσσαλονίκη, μέχρι το τελευταίο μου. «Η μεγάλη πλατεία», βέβαια, είναι όλη Θεσσαλονίκη. — *Ελένη Γκίκα*